

OUT OF PRINT

Bert Bakker

THE GIRLS FROM ESQUIRE

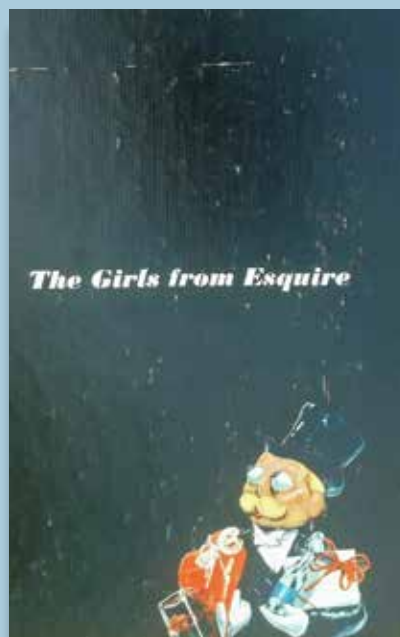
Krijgen we een betere wereld met meer vrouwen op leidinggevende plaatsen? Ik twijfel. Of preciezer: ik vraag me af of het wat uitmaakt.

Ik had zelf ooit een vrouwelijke opdrachtgever die me een gedetailleerde briefing stuurde voor een rubriek die ik zou schrijven. Maar bij elke aflevering die ik inleverde kwam er commentaar: 'dit zit er niet in, dat is niet volgens de afspraak'.

Het gekozen thema kwam prima uit de verf, maar ze voelde zich niet serieus genomen omdat ik haar instructies niet letterlijk toepaste. Dat droeg weinig bij aan m'n enthousiasme voor vrouwelijk leiderschap. Maar later dacht ik: zat het probleem wel in een vrouwelijke aanpak? Botste ik niet met iemand die gewoon onzeker was in haar rol?

Onlangs stuitte ik in de bibliotheek van een bevriende 85-jarige oud-marineman op het boek *'The girls from Esquire'*. Hij had de door Random House heruitgegeven bundel artikelen gekocht in 1952, zo wist hij nog. Maar hij leende 'm graag uit aan mij - wel met een vette knipoog, want Esquire was de nette voorloper van Playboy.

Hoewel de 35 teksten voor mannen waren geschreven, was een enkel stuk van de hand van een vrouw. Mijn oog viel op het hoofdstuk *Tears in the*

Ladies Room, van ene Elaine Green. De oorzaak van die tranen bleek een verschijnsel dat rond 1950 nog nieuw was. In Greens woorden: *"That horrible harpy [krenge - BB] of today's working world: the woman executive."* Natuurlijk probeerde de schrijfster haar mannelijke, vrouwvrezende lezerspubliek te pleasen, maar ze klinkt toch authentiek als je leest: *"...she plays office the way little girls play house. She forces an intensely unbusinesslike personal relationship on every member of her [female] staff."*

Bijna zeventig jaar geleden opgeschreven, dus achterhaald?

Er zijn inmiddels genoeg vrouwen op hoge posities die zich als leider bewijzen. Maar doet daarbij hun vrouw-zijn ertoe? Was er, afgezien van het fameuze handtasje, iets typisch vrouwelijks aan het premierschap van Margaret Thatcher? Gaat post-Brexit Engeland onder Theresa May op 'vrouwelijke' wijze vorm krijgen? Bestaat er überhaupt - op topniveau - wel een vrouwelijke en een mannelijke stijl van leidinggeven?

Toch legde Green in haar tirade de vinger op een gedachte die bijna zeventig jaar later nog leeft. Hét argument voor diversiteit aan de top is dat vrouwen anders naar organisaties kijken dan mannen. Minder verblind zijn door verre strategische doelen, meer oog hebben voor de menselijke kant. Een neiging om te 'bemoeieren' (om te bemoeien, zoals die *harpy* deed) kan daar best bij horen.

Zonder verschil verkruijmt het argument voor diversiteit. Maar die verschillen benoemen is riskant. Stel, ik zeg: Vrouwen zijn geknipt voor het accountantsberoep, omdat ze zich meer aan regels houden en risico's nadrukkelijker mijden. Denk ik dan feministisch? Of juist seksistisch?